

Cercant la Fossa

NOVELA DE'N LAUREÁ DALMAU.

(Acabament.)

Els eren els forts, els grans, els únics; el déu dels humils, reconqueria, ab ells, la seva potestat; ja'l món els acatava; ja la llum se feya demunt d'ells, ja'ls aucells cantaven els seus amors arrant de testa; ja's sentien holímpichs y immortals, radiosos y invencibles.

Y'l dia s'anava fent, tot color, tot flayre; el món entrava en ells pels ulls y pels pulmons, y s'en trobaven assedegats y s'hi entregaven amplement a la llur gaubansa, fins a assadolar-se de la visió magnífica que may havien gosat fins a les hores.

El sol encara no era nat; mes el presentiment del escalf que arréu prodigaria, 'ls hi infiltrava una sensació suprema de tebior, de petons y de dolceses. Sentien ánsies de gosar, d'estimar de viure: se trobaven ab una plenitud desconeguda, y sense un mot qu'esvarés la il·lusió en qué's compenetraven, permaneixien abstrerts fóra porta, ab el sach demunt l'espatlla y la boca tota oberta.

Ja saciats, ja convençuts de qué'l món els hi pertanyeixia, començaren la devallada. La terra humida y flonja, 'ls hi permetia un caminar suau, com de catifa, que'ls hi encomanava una sensació plaerosa y confortiva; la marxa era pausada, com te-

ment despertar d'aquell somni vaporós de caminada; l'ayre era lluminós, y s'hi trobaven ab uns perfums novíssims de cosa desitjada: y arréu del seu camí, hi veyen les prometenses del seu jorn advenidor, plé de consols y delícies.

Aixis era'l mati; aixis seria la llur vida eternament, perquè ja ab ells hi duyen el suprém justicier de la seva causa; y aixís començaven a compenetrar-se ab el destí que s'havien fet conscients, y esperaven que'l seu moment vingués, assajant l'arrogància qu'allavors deurian inculcar a tots els actes.

Un petit rierol els hi esvaí'l seu somni: y ell, prés de l'encant ab qué veyia a la muller en el dia de demá, l'agafá ab infinit amor, l'enarbolá en l'ayre, y magestuosament va passar la a pés de braços fins al altre estrém del riu, com si aixequés una custòdia.

Y allavors, els dos en mig del riu, ell caminant dintre les aigües, y ella, ab el ventre amplement fecondat, aixecada solemnement pels braços del espós, varen sentir-se les testes acaronades pel primer raig del sol, tebi, sol·licit, y no's varen dignar ni a remerciarlo.